

บทที่ 4

การวิเคราะห์

ผู้มีอิทธิพล และเครือข่ายการโจรกรรมรถ

ลำพังเงินเดือนที่ได้รับจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน หรือการค้าขายสินค้า ถูกต้องตามกฎหมายนั้น ไม่อาจจะทำตนร่ำรวยได้รวดเร็วในเวลาอันสั้น เมื่อมีกลุ่มพ่อค้ากัมพูชาเสนอผลประโยชน์ให้ถ้าสามารถนำรถที่โจรกรรมในประเทศไทยไปส่งให้ได้สำเร็จ จะทำให้ผู้ใหญ่บ้านหรือ พ่อค้าแม่ค่านั้นมีรายได้จำนวนมาก และถ้าพิจารณาด้วยความเสี่ยงที่จะถูกจับกุมแล้วนับว่าคุ้มค่ามาก ทั้งนี้ เพราะอันดับแรกกลุ่มพ่อค้าไม่ต้องลงทุนอะไรมาก กรณีที่เป็นข้าราชการอาศัยความเคารพนับถือของ ชาวบ้านที่มีอยู่จากการเป็นผู้นำท้องถิ่นที่ปกครองดูแลอยู่ หรือกรณีเป็นพ่อค้าแม่ค้าอาศัยความเชื่อถือไว้ วางใจที่มีต่อกันระหว่างตนกับกลุ่มพ่อค้ากัมพูชาว่าจะไม่มีการทรยศหรือหักหลังในการทำธุรกิจซื้อขายรถ ผิดกฎหมายนี้เท่านั้น โดยกลุ่มพ่อค้าไทยไม่ต้องลงมือทำเอง แต่กระทำโดยใช้วิธีแอบลักลอบปกปิดรู้จักกัน เฉพาะภายในกลุ่ม หรือเรียกกันง่ายๆ ว่า เบื้องหน้าเป็นคนดีแต่เบื้องหลังทำสิ่งผิดกฎหมายนั่นเอง แล้วกลุ่มพ่อค้าไทยนี้จะสร้างเครือข่ายของคนขึ้นมา โดยการติดต่อกับแก๊งคนร้ายที่มีความชำนาญในการโจรกรรมหารถมาให้ โดยไม่จำเป็นจะต้องนำรถขับมาส่งให้ถึงชายแดน กลุ่มพ่อค้าไทยจะส่งลูกน้องของตนไปปรับรถจากจุดที่นัดหมายกันไว้ขับมาส่งให้กับทหารเสรีบริเวณชายแดน แล้วจะมีคนรับรถส่งไปให้กับกลุ่มพ่อค้ากัมพูชาอีกต่อหนึ่ง เนื่องจากการโจรกรรมรถเป็นความผิดกฎหมายเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยเฉพาะตำรวจที่มีหน้าที่ป้องกัน และปราบปรามการอาชญากรรมต้องสืบสวนสอบสวนติดตามจับกุมผู้กระทำผิด และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องไปดำเนินคดีตามกฎหมายกลุ่มพ่อค้าไทยจึงต้องหาทางปกป้องตนเองโดย วิธีการแบ่งงานกันทำ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องแต่ละชั้นตอนรู้ว่าตนเป็นสมาชิกของกลุ่ม แต่ไม่จำเป็นจะต้องรู้จักกัน กล่าวคือคนโจรกรรมรถรู้ว่าโจรกรรมรถได้แล้วจะนำไปส่งให้กับใครและสถานที่นัดหมาย ผู้ที่ไปปรับรถว่าจะไปปรับรถจากใคร และนัดหมายกันที่ใด ไปส่งให้กับใคร สถานที่ใด เมื่อถูกจับกุมก็ได้จะได้ขัดทอดมาไม่ถึงผู้บังคับการหรือกลุ่มพ่อค้า และเพื่อความปลอดภัยในการติดตามจับกุมจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ กลุ่มพ่อค้าไทยจะติดต่อกับเจ้าหน้าที่ไม่ว่าจะเป็นตำรวจภูธร ทหารหลัก ทหารพราน กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ที่ปกครองดูแลหรือรับผิดชอบพื้นที่อยู่ตามเส้นทางที่จะนำรถผ่าน โดยเสนอผลประโยชน์ให้เป็นเงินตอบแทน ทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบางคนไม่ยึดมั่นอยู่ในอุดมการณ์ให้ความช่วยเหลือหรือ ให้การสนับสนุนกลุ่มคนร้ายพวกนี้ด้วย

การทดสอบสมมุติฐานการวิจัย

เนื้อหาในส่วนนี้มุ่งทดสอบสมมุติฐานของการวิจัยที่กำหนดไว้แล้วในบทที่ 1 มีดังนี้

1. ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น หรือเจ้าพ่อท้องถิ่นมีความสัมพันธ์กับขบวนการโจรกรรมรถ ทั้งทางตรงและทางอ้อม
2. ในทางตรงผู้มีอิทธิพลใช้อิทธิพลของตนในการโจรกรรมรถด้วยลักษณะต่างๆ หลายประการ
3. ในทางอ้อมผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือสนับสนุนต่อขบวนการโจรกรรมรถเป็นครั้งคราว

ผู้มีอิทธิพลในขบวนการโจรกรรมรถ

สมบัติ จันทรวงศ์ (2535) ได้ให้ความหมายของคำว่า อิทธิพล หมายถึงอำนาจที่บุคคลซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐมีหรือใช้ได้นอกเหนือขอบเขตอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของตน หรือเป็นอำนาจที่บุคคลซึ่งมิได้มีตำแหน่งหน้าที่ทางราชการมีหรือสามารถใช้ได้ หรือพูดง่ายๆ อิทธิพล คืออำนาจที่ไม่ เป็นทางการนั่นเอง

จากคำนิยามดังกล่าวทำให้สามารถระบุลงไปได้ง่ายว่า ในขบวนการโจรกรรมรถไปจำหน่ายยังประเทศกัมพูชา ผู้มีอิทธิพลมีใครบ้าง ผู้มีอิทธิพลในขบวนการโจรกรรมรถมีด้วยกัน 2 กลุ่มด้วยกัน

1. กลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหาร กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน (เป็นเพียงบางคนที่เท่านั้น)
2. กลุ่มพ่อค้าไทยที่ค้าขายบริเวณชายแดนไทย-กัมพูชา อาศัยความที่ค้าขายมานาน และเป็นที่เชื่อถือของละแวกนั้น

กลุ่มทั้งสองรับทำหน้าที่เป็นผู้ติดต่อสั่งซื้อรถจากพ่อค้ากัมพูชา แล้วติดต่อให้กลุ่มคนร้ายทำการโจรกรรมรถมาให้แล้วนำส่งไปจำหน่ายให้กับพ่อค้ากัมพูชาบริเวณชายแดนไทย-กัมพูชา อำนาจที่บุคคลเหล่านี้ใช้นั้น เป็นการใช้อำนาจอย่างไม่เป็นทางการและใช้ในทางผิดกฎหมายคือการติดต่อสั่งหรือบงการให้กลุ่มคนร้ายอีกกลุ่มหนึ่งที่มาเลี้ยงชีพด้วยการโจรกรรมรถไปทำการโจรกรรมรถมาให้กับตนเพื่อส่งขายให้กับกลุ่มพ่อค้ากัมพูชาอีกทีหนึ่ง คนร้ายที่ลงมือโจรกรรมรถนั้นส่วนใหญ่ เมื่อโจรกรรมรถได้แล้วจะไม่นำไปส่งกลุ่มผู้มีอิทธิพลดังกล่าวถึงบริเวณชายแดน เพราะไม่ชำนาญกับเส้นทางและเพื่อลดความเสี่ยงต่อการถูกจับกุม เพียงแต่จะนำรถไปมาส่งยังจุดที่นัดหมายบริเวณชานเมืองกรุงเทพมหานคร ถ้าเป็นเช่นนั้นกลุ่มผู้มีอิทธิพลจะส่งลูก

น้องของคนที่เราเรียกกันในหมู่ขบวนการนี้ว่า นักบิน ซึ่งมีความชำนาญ เส้นทางที่จะนำรถขับหลบหนีไปยังบริเวณชายแดนไทย-กัมพูชา โดยจะมีการให้ผลประโยชน์ตอบแทนแก่ เจ้าหน้าที่เกือบจะทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เช่น ตำรวจภูธร ตำรวจตระเวนชายแดน ทหารพราน ทหารหลัก ตลอดจนกำนัน ผู้ใหญ่บ้านและราษฎรที่อยู่ตามแนวชายแดนที่เป็นจุดที่สามารถนำรถออกได้ถึงจุดนี้ สมบัติ จันทรวงศ์ (2530) ได้อธิบายความหมายของเจ้าพ่อท้องถิ่นว่าเมื่อใดก็ตามที่อิทธิพลของนักเลงในระดับท้องถิ่นมิได้มีเหนือสมัครพรรคพวกของตนเท่านั้น หากแต่อิทธิพลดังกล่าวยังได้แผ่ไปครอบงำเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รักษากฎหมายหรือกลไกแห่งอำนาจรัฐในระดับสูงของท้องถิ่นด้วยแล้ว เมื่อนั้นก็อาจกล่าวได้ว่าบุคคลดังกล่าวได้เลื่อนฐานะจากนักเลงผู้มีอิทธิพลของท้องถิ่นกลายเป็นเจ้าพ่อของท้องถิ่นนั้นไปเสียแล้ว นั่นก็หมายความว่า กลุ่มผู้มีอิทธิพลในขบวนการโจรกรรมเหล่านี้ มิใช่ผู้มีอิทธิพลธรรมดาเท่านั้น แต่ยังเป็นถึงเจ้าพ่อท้องถิ่นด้วย

การใช้อิทธิพลในขบวนการโจรกรรมรถ

ดังกล่าวไว้เบื้องต้นแล้วว่าใครบ้างที่เป็นผู้มีอิทธิพลในขบวนการโจรกรรมรถ ประเด็นต่อไปที่น่าจะสนใจคือผู้มีอิทธิพลพวกนี้ใช้อิทธิพลกับใครบ้างและใช้โดยวิธีการใดดังจะกล่าวในรายละเอียดต่อไปนี้ รวมทั้งจะกล่าวถึงแรงจูงใจที่กลุ่มเหล่านี้เข้าร่วมในการกระทำผิดด้วย

1. กลุ่มคนร้ายลักรถ กลุ่มคนร้ายที่ลักรถหรือเรียกกันในขบวนการโจรกรรมรถว่านักบิดพวกนี้จะมีไม่มากนัก การที่กลุ่มนี้มีจำนวนน้อยนั้นเป็นเพราะการลักรถต้องอาศัยความชำนาญสูงและเพื่อเป็นการป้องกันตนเอง ต่อการถูกจับจึงไม่ยอมรับสมาชิกเข้ากลุ่มง่ายๆ เพื่อความไว้วางใจ กลุ่มนักบิดจึงเป็นญาติพี่น้องกันเสียส่วนมาก มีบางกลุ่มถึงขนาดที่ต้องรับคนพันโทสมาแล้วเข้าเป็นสมาชิกของกลุ่มก็มีกลุ่มหนึ่งๆ จะมีสมาชิกระหว่าง 5-10 คน ภายในกลุ่มหนึ่งจะมีหัวหน้ากลุ่มเพื่อคอยสอนเทคนิคในการลักให้กับสมาชิก รวมทั้งคอยดูแลสมาชิกในกลุ่ม รายได้โดยประมาณของกลุ่มพวกนี้เมื่อลักรถได้สำเร็จคนร้ายที่ลักจะได้รับเงินส่วนแบ่งคันละ 10,000 บาท ส่วนหัวหน้ากลุ่มจะได้คันละ 20,000 บาท เท่าที่มีข้อมูลอยู่ในกรุงเทพมหานครกลุ่มพวกนี้มีด้วยกัน 9 กลุ่ม ส่วนใหญ่จะพักอาศัยอยู่ในเขตชานเมืองกรุงเทพมหานครและเมื่อคนร้ายพวกนี้ลักรถได้แล้วก็จะป้องกันตัวเอง ด้วยการเลื่อนรถจากจุดที่ลักรีบนำไปจอดไว้ที่จุดปลอดภัยหรือจุดนัดหมายที่ไม่ไกลนัก ส่วนใหญ่จะเป็นแถวชานเมืองกรุงเทพมหานคร หลังจากนั้นจะคนร้ายอีกพวกหนึ่งมารับรถขับต่อไปยังชายแดนไทย-กัมพูชา

2. กลุ่มข้าราชการ กลุ่มข้าราชการที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับขบวนการโจรกรรมรถนั้น มีเป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้น ที่ปฏิบัติงานอยู่ในเส้นทางนำรถออกไปยังบริเวณชายแดนไทย-กัมพูชา โดยเฉพาะบริเวณจุดที่สามารถนำรถข้ามไปยังฝั่งประเทศกัมพูชาได้ ข้าราชการเหล่านี้แยกเป็นประเภทได้ดังนี้

1. ตำรวจภูธรหรือตำรวจท้องที่มีหน้าที่ความรับผิดชอบในด้านปฏิบัติการรักษาความสงบเรียบร้อยภายในพื้นที่
2. ตำรวจตระเวนชายแดนมีภารกิจพิเศษในการต่อต้านผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ และป้องกันชายแดนให้พ้นจากการรุกรานของกองกำลังต่างชาติ
3. ทหาร หมายความว่าทหารพรานและทหารหลักมีหน้าที่รักษาอธิปไตยของชาติและป้องกันการรุกรานของข้าศึก

ดังกล่าวแล้วว่าการโจรกรรมเป็นความผิดทางอาญา และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องก็มีความผิดด้วย จึงเป็นหน้าที่ของตำรวจท้องที่ต้องปราบปรามคนร้ายเหล่านั้นมาดำเนินคดีตามกฎหมาย ส่วนตำรวจตระเวนชายแดน หรือทหารต้องประสานร่วมมือกันกับตำรวจท้องที่หาทางป้องกันและปราบปรามคนร้ายรวมทั้งผู้เกี่ยวข้องผู้มีอิทธิพลรู้ว่าหากข้าราชการเหล่านี้เข้มงวดและใช้มาตรการรุนแรงเข้าปราบปรามจะทำให้กิจกรรมที่ตนเองทำอยู่ไปไม่รอด จึงหาวิธีการต่างๆ ไม่ให้ข้าราชการดังกล่าวเข้าปราบปรามวิธีการที่เจ้าพ่อทั้งหลายจะมีอิทธิพลมีอิทธิพลเหนือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือกลไกแห่งอำนาจรัฐได้นั้น มีอยู่หลายวิธีการด้วยกันในจำนวนนี้วิธีการที่ใช้ได้ผลหรืออย่างน้อยที่สุดก็เป็นวิธีการที่ดูเหมือนว่าจะใช้ได้โดยมี ประสิทธิภาพมากที่สุด ก็โดยการอาศัยอำนาจเงินก้อนใหญ่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐในระดับสูงสุดเท่าที่จะทำได้ โดยวิธีการนี้จะช่วยให้เจ้าพ่อผู้มีอิทธิพลเหนือเจ้าหน้าที่ของรัฐในระดับล่างได้อย่างไม่ยากนัก ผู้มีอิทธิพลในขบวนการนี้ก็ใช้เช่นเดียวกันเจ้าพ่อทั้งหลายโดยติดต่อข้าราชการตั้งด่านอยู่ตามเส้นทางที่จะนำรถผ่าน โดยให้ผลประโยชน์เป็นเงินตอบแทนแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด โดยคิดเป็นค่าผ่านด่านคันละ 10,000 บาท โดยแต่ละครั้งก็นำรถผ่านอาจจะทีเดียวหลายๆ คันก็ได้ ในเรื่องนี้หากผู้บังคับบัญชาของหน่วย เฟ็งเล็งหรือเข้มงวดในการปราบปราม เช่น มีการจับกุมคนร้ายได้พร้อมรถของกลางที่บริเวณชายแดน ข้าราชการเหล่านี้มักมีข้ออ้างอยู่เสมอ เช่น เฟ็งมาเข้าเวรคนร้ายนำรถผ่านด่านไปแล้ว หรืออ้างว่าคนร้ายนำรถผ่านไปเขตอื่นไม่ใช่เขตที่ตนรับผิดชอบ เช่น ถ้าเป็นตำรวจจะอ้างว่าคนร้ายนำรถผ่าน ด่านทหารหรือกลับกันทหารก็จะอ้างว่าคนร้ายนำรถออกทางผ่านตำรวจ เป็นต้น

พฤติกรรมดังกล่าว ประชัช เปี่ยมสมบูรณ์ (อ้างถึงใน จุมพล พงษ์สุวรรณ, 2530) ได้ศึกษา พฤติกรรมในองค์กรตำรวจไทยมีวัฒนธรรมรอง (subculture) ประเภทหนึ่งซึ่งบุคลากรตำรวจ ได้รับการถ่ายทอดกันมาเป็นระยะเวลายาวนานจนถือเป็นกฎนัยรูปของตำรวจ คือการยอมรับการกินตามน้ำ โดยที่ผลประโยชน์ตามน้ำนี้มักถูกใช้ใน 3 ลักษณะคือ

1. เพื่อประโยชน์ส่วนตัวโดยตรง สำหรับการสร้างฐานะตนเองและครอบครัว

2. เพื่อประโยชน์ส่วนตัวโดยทางอ้อม การส่งผลประโยชน์ให้ผู้บังคับบัญชา ไม่ว่าจะในรูปแบบของเงินตราหรือสิ่งมีค่า เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้บังคับบัญชาอันจะเป็นหนทางของความก้าวหน้าในราชการต่อไป

3. เพื่อประโยชน์ของทางราชการเพื่อสร้างผลงาน นอกจากผลประโยชน์ตามนำในลักษณะต่างๆ แล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจหลายรายมีพฤติกรรม เบี่ยงเบนไปถึงขั้นร่วมประกอบอาชญากรรมเสียเอง หรือไม่ก็รับผลประโยชน์ต่างตอบแทนในอาชญากรรมที่ปราศจากผู้เสียหาย (victimless crime) เช่น การค้ายาเสพติด การค้าประเวณี การพนัน สลากกินรวบ เหล่านี้เป็นต้น ทั้งนี้โดยประเมินค่าส่งเงินรายได้จากความเสียหายของเจ้าหน้าที่ จากการไม่ใช้กฎหมายบังคับในแต่ละสถานการณ์ อธิบายได้ว่ากลุ่มข้าราชการไม่ว่าจะเป็นตำรวจ ทหารหรือทหารพรานก็ตามที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับขบวนการโจรกรรมไปขายยังประเทศกัมพูชานี้ มีพฤติการณ์ให้การสนับสนุนแก่ขบวนการนี้ด้วย กล่าว คือ รู้เห็นเป็นใจให้ผู้มีอิทธิพลใช้อิทธิพลของเขาอมให้นักบินขับรุดผ่านเส้นทางไปยังชายแดนเพื่อส่งขาย ให้กับพ่อค้ากัมพูชาในลักษณะกินตามน้ำ แต่ก็มีอีกกรณีหนึ่งนั่นคือ การที่ตำรวจสถานีตำรวจทุ่งสองห้อง ขับรุดที่กลุ่มคนร้ายโจรกรรมมาไปส่งให้กับผู้มีอิทธิพลบริเวณชายแดนไทย-กัมพูชา การกระทำดังกล่าว มิใช่เป็นการกินตามน้ำ แต่เป็นร่วมกระทำผิดเสียเอง อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมของข้าราชการดังกล่าวยังไม่มียี่ข้อมูลอื่นสนับสนุนแสดงให้เห็นว่า เงินส่วนแบ่งที่ได้รับจากผู้มีอิทธิพลมีการแบ่งสรรส่งให้ผู้บังคับบัญชาหรือใช้ในการสร้างผลงานให้กับข้าราชการเหล่านั้น ดังนั้นผลประโยชน์ที่ข้าราชการที่ร่วมกันกับกลุ่มคนร้ายนี้ จึงเป็นผลประโยชน์ที่ทำเพียงเพื่อตนหรือครอบครัวมากกว่าประโยชน์อย่างอื่น

3. กลุ่มนักการเมืองท้องถิ่น กลุ่มนี้ไม่ค่อยเข้ามามีบทบาทโดดเด่นในการสนับสนุน หรือช่วยเหลือมากนัก นอกเสียจากการเข้ามาทำความรู้จักสร้างความสนิทสนมกันโดยทั่วไป แต่ในเมื่อนักการเมืองท้องถิ่นหรือผู้สมัคร รับเลือกตั้งนั้นหวังคือผลชัยชนะในทางการเมืองย่อมแสวงหาแรงสนับสนุนจากทั้งประชาชนโดยตรง และจากผู้ที่มีอิทธิพลเหนือประชาชนอีกทีหนึ่ง การได้รับความสนับสนุนจากเจ้าพ่อซึ่งเพียบพร้อมไปด้วยอุปกรณ์ กำลังคน กำลังเงิน และความนับถือของประชาชนย่อมทำให้โอกาสได้รับเลือกตั้งสูง

สำหรับบุคคลระดับเจ้าพ่อนั้นย่อมเป็นผู้ที่มีบุญบารมี หรือเป็นที่นับหน้าถือตาในชุมชนมาก่อนที่จะมีการเลือกตั้ง คุณงามความดีของเจ้าพ่อในทัศนะของประชาชนซึ่งได้รับความอุปถัมภ์แผ่ออกจากเจ้าพ่อเมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งที่เจ้าพ่อร้องขอ คือขอให้ช่วยออกเสียงลงคะแนนให้แก่ผู้สมัครคนใดคนหนึ่งจึงเป็นเรื่องที่เล็กและไม่มีความหมายอะไรมากไปกว่าการช่วยเหลือพรรคพวกเดียวกัน

ในขณะเดียวกัน เจ้าพ่อจะเรียนรู้ทางสังคมโดยนำตัวเข้าไปใกล้ชิดกับนักการเมืองในระดับชาติผ่านทางบทบาทของผู้สนับสนุนพรรคการเมืองที่สูงขึ้น และโดยอาศัยบารมีทางการ

เมืองเจ้าพ่อ ก็สามารถเข้าไปมีความสัมพันธ์กับข้าราชการ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐในระดับที่สูงยิ่งกว่าหัวหน้าสูงสุดของหน่วยราชการในจังหวัดได้สะดวกยิ่งขึ้น ทั้งนี้ก็เพราะอย่างที่ได้อธิบายมาแล้วว่าในระบบประชาธิปไตยนั้นนักการเมืองสามารถตรวจสอบการทำงานของข้าราชการและมีความสามารถให้โทษแก่ข้าราชการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าราชการชั้นสูงในระดับภูมิภาค หรือท้องถิ่นได้

ความสัมพันธ์เช่นนี้ในขบวนการโจรกรรมรถก็พบมีลักษณะเกี่ยวพันกันเช่นเดียวกัน กล่าวคือ กลุ่มนักการเมืองท้องถิ่นจะคอยทำหน้าที่เป็นผู้หนุนหลังพวกพ่อค้าไทยอยู่ เมื่อตำรวจรู้ว่าพวกพ่อค้าไทย รู้จักสนิทสนมกับคนกลุ่มนี้ก็จะเกิดความเกรงใจไม่กล้าเข้าจับกุมดำเนินคดีตามกฎหมายมีเหมือนกันกรณี ที่ผู้บังคับบัญชาของตำรวจสั่งเข้มงวด และถึงขั้นจับกุมพวกพ่อค้าไทยดำเนินคดี กรณีเช่นนี้กลุ่มนี้ก็จะคอย วิ่งเต้นขอประกันตัว หรือวิ่งเต้นล้มคดีให้ (สั่งไม่ฟ้องหรือยกฟ้อง) การดำเนินการดังกล่าวให้ก็เป็น การสร้างบุญคุณให้กับกลุ่มพ่อค้าไทย โดยหวังผลว่าพวกพ่อค้าไทยเหล่านี้จะเป็นหัวคะแนนเสียงเลือกตั้ง ให้กับตน ในคราวที่ตนสมัครเข้ารับการเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาจังหวัด ซึ่งก็ได้ผลโดยคนกลุ่มนี้ได้รับ เลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาจังหวัดมาแล้วหลายครั้ง

วิธีการใช้อธิพล

วิธีการใช้อธิพลนั้นแม้ว่ามีหลายวิธีการต่างๆ มากมาย ทั้งโดยใช้วิธีการโดยตรง เช่น การข่มขู่ว่าจะทำร้ายถึงชีวิต การใช้ตำแหน่งหน้าที่ของตนต่อผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา การบีบบังคับให้ต้องทำตาม การโกหกให้หลงเชื่อในข้อเท็จจริงและวิธีการโดยอ้อม เช่น ให้ผลประโยชน์ถ้ายอมทำตาม เป็นต้น ซึ่งวิธีการส่วนใหญ่ของผู้มีอิทธิพลในขบวนการโจรกรรมรถนำมาใช้นั้นเป็นการใช้วิธีการโดยอ้อม เสียมากกว่า กล่าวคือ เมื่องานประสบความสำเร็จสามารถโจรกรรมรถนำไปส่งขายให้กับกลุ่มพ่อค้าก็มูซาได้ผู้ร่วมขบวนการจะได้รับเงินส่วนแบ่ง

อย่างไรก็ตาม การจะใช้อธิพลได้ต้องมีฐานอำนาจรองรับ ดังนั้น ผู้มีอิทธิพลในขบวนการโจรกรรมรถต้องมีฐานอำนาจอยู่แล้ว ในเรื่องนี้ได้อธิบายรายละเอียดไว้ในหัวข้อผู้มีอิทธิพลในขบวนการโจรกรรมรถ การใช้อธิพลจากฐานอำนาจประเภทต่างๆ มีดังนี้

1. การใช้อำนาจหน้าที่ได้แก่ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งเป็นผู้มีตำแหน่งอย่างเป็นทางการของท้องถิ่นใช้อำนาจหน้าที่นี้เป็นสิ่งที่รองรับการใช้อธิพล
2. การใช้อำนาจในการให้รางวัลและการลงโทษ กรณีของกลุ่มพ่อค้าไทยที่รับผิดชอบสั่งซื้อรถจากพ่อค้าก็มูซาใช้อธิพลนี้โดยการให้ผลประโยชน์เงินส่วนแบ่งที่ได้จากกิจกรรมนี้

3. การใช้กำลัง ซึ่งเป็นการสร้างอิทธิพลโดยวิธีรุนแรง หรือคุกคามว่าจะใช้วิธีรุนแรง ซึ่งมักจะใช้โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิต และทรัพย์สินของเป้าหมายเป็นสำคัญนั้น ผู้มีอิทธิพลในขบวนการโจรกรรมรถไม่นิยมใช้ เพราะอาจจะทำให้เจ้าหน้าที่รัฐฟังเสียงและปราบปรามได้ ในทางตรงข้ามเจ้าหน้าที่รัฐมักจะใช้วิธีการนี้กับนักบิต หรือนักบิน

4. การใช้อำนาจอ้างอิง วิธีการใช้อิทธิพลแบบนี้แสดงออกหลายรูปแบบ จุดสำคัญคือความผูกพันระหว่างเป้าหมายกับสิ่งที่ใช้อ้างอิง ซึ่งอาจเป็นผู้ใช้อำนาจหรือผู้อื่นก็ได้ ทั้งนี้โดยอาศัยความรักความชื่นชม ความเมตตาสงสาร ความเกรงอกเกรงใจ เป็นต้น วิธีสร้างอิทธิพลแบบนี้จึงเป็นไปในทำนองชักชวนโน้มน้าวมากกว่าคุกคาม เป็นเรื่องที่อาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัวมากกว่า ผู้มีอิทธิพลนิยมใช้อำนาจแบบนี้ เพราะช่วยให้การโจรกรรมรถไปขายให้พ่อค้ากัมพูชาสำเร็จโดยความราบรื่น

ผลของการใช้อิทธิพล

ดังกล่าวในหัวข้อวิธีการใช้อิทธิพลแล้วว่า วิธีการใช้อิทธิพลของผู้มีอิทธิพลในขบวนการโจรกรรมนั้นจะนิยมใช้วิธีการให้รางวัล หรือผลประโยชน์ และใช้วิธีการอ้างอิงมากกว่าวิธีอื่น โดยหลีกเลี่ยงวิธีการใช้กำลังบังคับ ดังนั้น ผลของการใช้อิทธิพลส่วนใหญ่จึงออกในรูปของอิทธิพลทางบวก นั่นคือเป้าหมายมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือทัศนคติเป็นไปตามเจตนารมณ์ของผู้ใช้อิทธิพล กล่าวคือ เป้าหมายโดยปกติอาจจะเป็นคนไม่เคยทำการโจรกรรมรถ หรือเกี่ยวข้องกับขบวนการโจรกรรมรถมาก่อน แต่เมื่อได้รับการติดต่อจากผู้มีอิทธิพลในขบวนการโจรกรรมรถแล้ว (คนที่เป็นเป้าหมายส่วนใหญ่ ผู้มีอิทธิพลจะติดต่อคนที่รู้จัก และรู้อย่างยิ่งทำอาชีพโจรกรรมรถอยู่) อาจจะโดยตรงหรือโดยทางอ้อมก็ได้และจะทราบว่าเป็นอย่างไรเมื่อทำงานสำเร็จจะต้องได้ผลประโยชน์เป็นเงินส่วนแบ่งจากผู้มีอิทธิพล จึงมักจะลงมือดำเนินการตามที่ผู้มีอิทธิพลสั่งหรือบงการให้ทำ

อย่างไรก็ตาม มีบางกรณีเป้าหมายไม่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือทำตามที่มีผู้มีอิทธิพล สั่งหรือบงการให้ทำ เช่น ไม่อยากจะเข้ายุ่งเกี่ยวเพราะกลัวจะถูกตำรวจฟังเสียง หรือตำรวจกำลังฟังเสียงจะจับกุมอยู่หรือเลิกทำอาชีพพวกนี้แล้ว นั่นก็หมายความว่า อิทธิพลดังกล่าวไม่ได้ผลหรือไม่ก็มีอิทธิพลนั่นเอง

การใช้วิธีการต่างๆ เพื่อสร้างอิทธิพล สิ่งที่มีอิทธิพลต้องสูญเสียและความคุ้มค่ากับสิ่งที่ต้องสูญเสียไป ผลประโยชน์ที่ผู้มีอิทธิพลในขบวนการโจรกรรม ได้จากการนำรถส่งไปขายให้กับพ่อค้ากัมพูชา นั้น จากคำสัมภาษณ์ เอกณราช ผันนภานุกุล (2539) ให้ข้อมูลส่วนนี้ว่ารถที่หายในกรุงเทพมหานคร ประมาณร้อยละ 80 คนร้ายลักลอบนำไปขายยังประเทศกัมพูชา โดยใช้อิทธิบายวิธีในการโจรกรรมรถ แต่ครั้งครั้งว่าคนร้ายส่วนใหญ่จะนั่งรถไปด้วยกันอย่างน้อย 3 คน เมื่อพบรถที่ต้องการแล้วจะให้นักบิตเข้าไปลักขโมยรถ โดยใช้วิธีการใช้แผ่นเหล็กสอดเข้าไปใน

ช่องกุญแจแล้วบิด กุญแจรถจะหลุดออกมา ทั้งยวง กลุ่มคนร้ายในขบวนการโจรกรรมรถจึงเรียกพวกนี้ว่า นักบิด หลังจากนั้นนักบิดจะตั้งสะลักรถ ขึ้นแล้วเข้าไปรถสตาร์ทเครื่องยนต์โดยใช้แผ่นเหล็กอันเดิม หรือวิธีการต่อสายตรงก็แล้วแต่ความชำนาญ ของคนร้ายแต่ละคน แล้วขับรถออกไปไว้ในสถานที่ปลอดภัย อาจจะใกล้ หรือไกลจากบริเวณนั้นก็ได้ แต่ก็ไม่ถึงกับไกลมาก เช่น ขับออกมาจอดไว้บริเวณชานเมืองกรุงเทพมหานคร โดยคนร้ายคนที่ขับมา ด้วยกันจะขับรถตามมา เมื่อถึงจุดหมายหรือจุดที่ปลอดภัยแล้วนักบิดจะกลับมานั่งที่รถคันเดิม โดยจะให้คนร้ายอีกคนหนึ่งที่นั่งมาขับรถของคนร้ายรับรถคันที่โจรกรรมมาได้ ขับไปส่งให้กลุ่มพ่อค้าไทยยังชายแดนไทย-กัมพูชา หรือกลุ่มพ่อค้าไทยจะส่งให้ลูกน้องมารับช่วงต่ออีกจุดหนึ่งก็ได้ หลังจากที่โจรกรรมรถคนแรกได้แล้วนักบิดอาจจะโจรกรรมรถต่อไปอีกก็ได้

สำหรับเงินส่วนแบ่งที่คนร้ายแต่ละคนจะได้รับนั้น โดยส่วนใหญ่แล้วจะมีการแบ่งกันดังนี้ โดยคิดต่อรถหนึ่งคันหัวหน้ากลุ่มนักบิดจะได้ 20,000 บาท ตัวนักบิดจะได้ 10,000 บาท คนร้ายที่ขับรถไปส่งจะได้คนละ 5,000 บาท หากต้องเสียค่าผ่านทางให้เจ้าหน้าที่ของรัฐคิดคนละ 10,000 บาท เงินส่วนที่เหลือจะเป็นของกลุ่มพ่อค้าไทย ซึ่งอาจจะต้องจ่ายให้กับลูกน้องด้วย เช่น คนดูต้นทางหรือคนที่คอยอำนวยความสะดวกให้สามารถนำรถออกไปฝั่งกัมพูชาได้ ลูกน้องเหล่านี้จะได้เงินส่วนแบ่งคนละ 2,000 บาท สมมุติว่ามีด้วยกัน 5 คน คิดเป็นเงิน 10,000 บาท รวมเงินส่วนแบ่งที่ต้องจ่ายให้ผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดประมาณ 65,000 บาท ราคานี้อาจจะเพิ่มขึ้นถ้าเป็นรถคันดี เช่น รถเบนซ์ หรือบีเอ็มดับเบิลยู ขณะนี้ราคาซื้อขายรถกะบะราคาอยู่ระหว่าง 120,000-140,000 บาท ในที่นี้ขอคิดราคาต่ำสุดคือ 120,000 บาท หักกลบลบหนี้แล้วเงินที่ต้องแบ่งให้กับผู้เกี่ยวข้อง 65,000 บาท ดังนั้นผู้มีอิทธิพลจะได้รับเงินขายรถแต่ละคน 55,000 บาท

ถ้านำตัวเลขรถที่ถูกโจรกรรมที่วาร์อยละ 80 ของจำนวนรถที่หายในกรุงเทพมหานครมาคูณกับจำนวนเงินส่วนแบ่งที่ผู้มีอิทธิพลได้รับขั้นต่ำ 55,000 บาท แล้ว นับว่าเป็นจำนวนเงินมหาศาล ดังนั้นการค้ารถที่โจรกรรมในประเทศไทยไปขายยังประเทศกัมพูชา จึงเป็นธุรกิจผิดกฎหมายที่ให้ผลประโยชน์ตอบแทนสูงอย่างคุ้มค่า และรวดเร็ว

อย่างไรก็ตาม หากยามใดที่เจ้าหน้าที่ของรัฐเข้มงวดเอาจริงเอาจังปราบปรามคนร้ายในขบวนการโจรกรรมรถแล้ว จะทำให้ผู้มีอิทธิพลได้รับความยากลำบากมาก เช่น นักบินต้องขับรถหลบหนี เพราะมีด่านตรวจตั้งอยู่ตามบริเวณจุด หรือทางแยกที่รถจำเป็นต้องขับผ่าน ในลักษณะนี้นักบิน อาจต้องเสี่ยงไปใช้เส้นทางอื่น เช่น ถนนเล็กในหมู่บ้านหรือขับผ่านทุ่งนาแทน แต่ละเส้นทางเหล่านี้จะทำให้รถเสียสภาพที่สมบูรณ์ไปทำให้ราคาถูกลงด้วย นอกจากนี้ยังเสี่ยงต่อการที่ลูกน้อง ถูกติดตามจับกุมเพิ่มขึ้น รวมทั้งถูกยึดรถที่โจรกรรมมาได้ มีบางครั้งที่ลูกน้องซัดขืนไม่ยอมให้เข้าจับกุม และมีการใช้อาวุธปืนยิงต่อสู้ทำร้ายเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีหลายครั้งถูกยิงเสียชีวิต หรือที่เรียกกันว่าการทำวิสามัญฆาตกรรม นั้นหมายความว่าต้องเสียลูกน้อง

คนนั้นไป นอกจากนี้ยังทำให้ขวัญลูกน้องคนอื่น ๆ ในกลุ่มของผู้มีอิทธิพลจะเกิดความหวาดกลัวต่อพฤติกรรมดังกล่าวและอาจจะถูกติดตามจับกุมหากมี ลูกน้องคนที่ถูกจับให้การการขัดทอดมาถึงตัวเอง รวมทั้งยังต้องสูญเสียเงินรายได้จากรถที่จะนำไป ขายให้กับพ่อค้ากัมพูชาและเมื่อถูกจับกุมผู้มีอิทธิพลต้องเข้าช่วยเหลือเพื่อความเชื่อถือให้กับลูกน้อง ของตัวเอง สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนต้องเสียค่าใช้จ่าย ไม่ว่าจะเป็นค่าจ้างทนายว่าความต่อสู้คดี และ ค่าใช้จ่ายอื่นๆ อีกมาก

หากจะเปรียบเทียบผลความคุ้มค่าของการประกอบธุรกิจค้าขายรถที่โจรกรรมในประเทศไทยไปขายให้กับพ่อค้ากัมพูชาแล้ว อาจกล่าวได้ว่าผลประโยชน์ที่ได้รับนับว่าคุ้มค่ากับความเสี่ยงต่อการ เข้าจับกุมหรือเข้าปราบปราม หากผู้มีอิทธิพลเลือกที่จะหาทางเสี่ยงจากความเสียดังกล่าวมากกว่า จากคำสัมภาษณ์ เอกณราช ผันนภานุกุล (2539) รถที่ผู้มีอิทธิพลติดต่อให้คนร้ายโจรกรรมนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นรถที่โจรกรรมมาจากกรุงเทพมหานคร และจังหวัดใกล้เคียง ซึ่งจะเป็นคนละพื้นที่กับผู้มีอิทธิพลอยู่ รวมทั้งไม่ใช่พื้นที่ตามเส้นทางที่จะนำรถขับผ่าน ทั้งนี้เพื่อไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ ในพื้นที่เหล่านี้ให้ความสนใจ หรือเข้มงวดต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมประเภทนี้ ตรงกันข้ามจะสามารถนำรถขับผ่านสะดวก รวดเร็ว และได้จำนวนมาก

นอกจากนี้กลุ่มผู้มีอิทธิพลต้องยังการค้ำจุนจากอำนาจรัฐเพื่อการคุ้มครองตนเอง และเพื่อการขยายฐานออกไป จึงใช้วิธีการให้ผลประโยชน์ซึ่งเป็นวิธีการที่ได้ผลมากที่สุด

ผู้มีอิทธิพลกับชนชั้นนำมีส่วนเกี่ยวข้องกันหรือไม่

อธิบายโดยใช้แนวความคิดเรื่องชนชั้นนำของ ฮีเวอร์ (H.D. Ever) และ ซิลคอค (T.H. Silcock) ได้แบ่งชนชั้นนำไทยออกเป็นกลุ่มต่างๆ โดยมีกลุ่มที่สำคัญ คือ ข้าราชการ นักธุรกิจ และกลุ่มทหาร โดยเขาเห็นว่า การเป็นข้าราชการตั้งแต่ระดับต่ำถึงระดับสูง ซึ่งเป็นหนทางแห่งการได้เด้าตามขั้นบันไดของสังคม และการเป็นข้าราชการก็เพื่อจะเป็นเจ้าคนนายคน

ชนชั้นนำกลุ่มที่สอง คือนักธุรกิจในฐานะที่คนเหล่านี้เป็นผู้ควบคุมการผูกขาดการค้าที่สามารถใช้เงินให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการได้

ชนชั้นนำกลุ่มที่สาม คือกลุ่มทหารซึ่งเป็นผู้มีอำนาจทางการเมืองที่แท้จริงสามารถใช้อำนาจจัดการทุกอย่างได้

ความสัมพันธ์ทั้งสามกลุ่มนั้น กลุ่มพ่อค่านักธุรกิจที่ต้องการทำการค้าโดยราบรื่นต้องการผู้สนับสนุนทางการเงินแก่ผู้มีอำนาจทางการเมือง ด้วยการแข่งขันกำไรจากการค้าและตำแหน่งในองค์กรให้เพื่อเป็นหลักประกันว่าอำนาจอื่นจะไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับกิจการของตน และจะทำให้สามารถแสวงหากำไรและผูกขาดทางการค้าได้ และจากสภาพของการปกครองผู้ที่ปกครอง

มุ่งแสวงหาผลประโยชน์ระบบราชการก็เปิดช่องให้ข้าราชการ สามารถให้อำนาจหน้าที่ของตนไป เอาจริงเอาเปรียบประชาชน พ่อค้ารายย่อย หรือไม่เช่นนั้นข้าราชการจะร่วมกันกับนักธุรกิจใหญ่ๆ โกงกินเบียดบังผลประโยชน์ของชาติ

ดังกล่าวในตอนต้นของบทนี้แล้วว่าในขบวนการโจรกรรมรถนั้นมีผู้มีอิทธิพล หรือเจ้าพ่อท้องถิ่นอยู่ด้วยกัน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ใหญ่บ้าน และกลุ่มพ่อค้า ในความหมายของอีเวอร์ และ ซิลคอค กลุ่มทั้งสองถือเป็นกลุ่มชนชั้นนำด้วย กล่าวคือ ผู้ใหญ่บ้านถือว่าเป็นผู้นำท้องถิ่นอย่างเป็นทางการย่อมเป็นที่เคารพนับถือของประชาชนในท้องถิ่นที่โดยตำแหน่ง และเป็นที่เชื่อถือของพ่อค้ารับซื้อรถซาวกัมพูชา สำหรับกลุ่มพ่อค้าหรือนักธุรกิจเป็นกลุ่มเดียวกัน กลุ่มนี้มีฐานอำนาจเงินรองรับจากการค้าที่มีผู้มาติดต่อซื้อขายกันและค้าขายมานาน ย่อมได้รับความเชื่อถือจากประชาชนในท้องถิ่นและพ่อค้ารับซื้อรถ ซาวกัมพูชาเช่นเดียวกัน สำหรับกลุ่มทหารนั้นไม่มีบทบาทนำในเรื่องนี้เพียงแต่ให้การสนับสนุนดังกล่าวมาแล้ว

ในการนำรถที่โจรกรรมจากประเทศไทยไปส่งให้พ่อค้ากัมพูชานั้น ผู้มีอิทธิพลไม่ได้นำรถไป ส่งให้เอง แต่จะส่งลูกน้องหรือผู้ที่เกี่ยวข้องนำรถไปส่งให้ตามจุดที่นัดหมายกัน โดยบอกกับคนกัมพูชา ที่มารับรถจากบริเวณชายแดนกัมพูชาว่ารถคันดังกล่าวเป็นรถของใคร เช่น รถของผู้ใหญ่ อ. หรือ รถของเจ้แถม โดยจะจ่ายเงินกันภายหลังจากที่รับรถไปแล้วอาศัยความเชื่อถือกัน หากคนที่ไม่รู้จักกันพ่อค้ากัมพูชาจะเอารถไปโดยไม่ยอมจ่ายเงินค่ารถให้กับคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนและความพบความสัมพันธ์ของสองกลุ่มดังกล่าวในลักษณะเกือกลมกั้น กรณีที่กลุ่มผู้ใหญ่บ้านไม่สามารถนำรถไปส่งให้กับพ่อค้ากัมพูชาได้ ก็อาจจะนำไปฝากให้กลุ่มพ่อค้าช่วยนำรถไปส่งให้กับพ่อค้ากัมพูชาแทน

สำหรับ ผลประโยชน์จะมีการแบ่งกันหรือไม่อย่างไร เป็นเรื่องที่ทั้งสองฝ่ายจะมีการตกลงกัน (เอกนราษ ผันนภานุกุล, สัมภาษณ์, 2539)

การปราบปรามผู้มีอิทธิพลใดๆ ก็ตามมิใช่เรื่องง่ายเนื่องจากผู้มีอิทธิพลจะใช้อิทธิพล เข้าไปครอบงำเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทำให้เกิดความเกรงใจไม่กล้าเข้าปราบปราม ดังคำกล่าวในการ สัมมนาเชิงวิชาการของ พล.ต.ต. เสรี เตมียเวส ตอนหนึ่งว่า

...หน้าห้องผม หลังห้อง รวมทั้งผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชาเป็นคนของมันทั้งนั้น เพราะมีอะไรมันก็ไปหาเจ้าพ่อ ลูกจะเข้าโรงเรียนเปิดเทอมไม่มีเงิน... (ชื่อผู้มีอิทธิพลคนหนึ่ง) แล้วได้เงินมา เมียต้องกำลังจะเข้าโรงพยาบาลจะคลอดอยู่แล้วไม่มีเงินไปหามัน มันก็จ่ายมา บุญคุณ มันล้นเหลือ คนไทยมักติดยึดเรื่องบุญคุณ ตัวเขาจะไปเอามาจากไหนไม่รู้เรื่องไม่สนใจ ไม่ใช่จะครอบงำเฉพาะตำรวจหรือข้าราชการอื่นๆ ที่สามารถจะเอื้ออำนวยผลประโยชน์อะไรต่างๆ กับ เขาได้ก็ถูกครอบงำไปกับเขาหมด..

และที่ว่ามิข้าราชการอื่นๆ ร่วมอยู่ด้วยอย่างเป็นทางการ พล.ต.ต. เสรี เตมียเวส กล่าวไว้ในอีกตอนหนึ่งว่า

...เป็นทั้งปกครอง ทั้งตำรวจ ทั้งอัยการ ทั้งศาลเป็นหมด...ก็ร่วมกับเขาด้วย ศาลก็ร่วมกับเขาด้วย...

ฉะนั้น สิ่งต่างๆ นี้เราต้องสูดตลอด พอตอนหลังเราไม่ยอมก็เป็นปฏิบัติสักัน ไม่ใช่ สู้กับพวกเจ้าพ่อต้องสู้กับพวกปกครอง ต้องสู้กับทางศาล ต้องสู้กับทางอัยการ สู้กับตำรวจด้วยกันเอง สู้กับผู้บังคับบัญชาอะไรต่างๆ ต่อสูหมด ขนาดปีนั้นผมได้รางวัลบุคคลดีเด่นของชาติ พอย้ายมา อยู่ชลบุรีเท่านั้นเอง พอขอเงินเดือนผู้กำกับ มีผู้กำกับ 11 คน ผมได้อันดับ 11 เพราะสู้กับ ไอ้พวกเจ้าพ่อ...

อย่างไรก็ตาม ผู้มีอิทธิพลนั้นมิใช่จะปราบปรามให้หมดไปไม่ได้ พล.ต.ต. เสรี เตมียเวส ได้กล่าว ไว้ในตอนท้ายว่า

...ถ้าข้าราชการไม่ตกอยู่ใต้อิทธิพลก็ไม่มีปัญหาเจ้าพ่อก็ไม่มีความหมาย มันไม่ใช่เรื่องยาก โดยเฉพาะตำรวจ อำนาจสอบสวนอยู่ในมือ จับกุมก็อยู่ในมือ อาวุธก็อยู่ในมือ คนก็อยู่ในมือคน มันตีหน่วยก็เรียบร้อย... (เสรี เตมียเวส, 2535)

กรณีของผู้มีอิทธิพลในขบวนการโจรกรรมรถ ในขณะนี้ถึงแม้จะไม่ใช่อิทธิพลที่มีชื่อเสียงนัก ดังเช่นเจ้าพ่อภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็ตาม แต่การที่ยังไม่ถูกปราบปรามผู้มีอิทธิพลนี้ก็จะสร้างอิทธิพลเหนือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อเสริมสร้างหรือขยายฐานธุรกิจผิดกฎหมายที่ตนเองทำอยู่ออกไปเรื่อยๆ โดยอาจจะค้าสิ่งผิดกฎหมายอื่นๆ อีกเพิ่มเติมหรือเสริมเข้ามาอีกด้วยก็ได้และเมื่อธุรกิจผิดกฎหมายขยายใหญ่ขึ้น ผู้มีอิทธิพลอาจจะมีชื่อเสียงเช่นเดียวกับเจ้าพ่อคนอื่นๆ ก็ได้

ดังนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องร่วมมือกันหาทางป้องกัน และปราบปรามผู้มีอิทธิพลนี้ ดังขบวนการวิธีการหนึ่งที่ตำรวจใช้ปราบปรามผู้มีอิทธิพลค่อนข้างได้ผล คือการส่งกำลัง หน่วยเฉพาะกิจเข้าคลุมพื้นที่ อาจจะมีทั้งตำรวจทหารและฝ่ายปกครอง ร่วมมือกันวิธีการเช่นนี้จะทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นพวกของผู้มีอิทธิพล ไม่อาจใช้ตำแหน่งหน้าที่ทางราชการช่วยเหลือผู้มีอิทธิพลได้อย่างเต็มที่ ขณะเดียวกันผู้มีอิทธิพลก็จะถูกจำกัดบทบาทลง และหากมีพยานหลักฐานเพียงพอมัดตัวผู้มีอิทธิพล รวมทั้งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับขบวนการโจรกรรมรถ หน่วยเฉพาะกิจเหล่านี้ก็สามารถเข้าตรวจค้นจับกุมในลักษณะกวาดล้างผู้มีอิทธิพลและบริวารได้ แต่จะหมดสิ้นไปได้หรือไม่ั้น ก็ขึ้นอยู่กับผู้ใหญ่ในบ้านเมืองหรือรัฐบาลจะเอาจริงเอาจังกับการปราบปรามอิทธิพลนี้ด้วย

ก่อนอื่นต้องทำความเข้าใจเสียก่อนว่าการโจรกรรมรถเป็นความผิดทางอาญา โดยผู้ถูกลงมือ โจรกรรมรถมีความผิดฐานลักทรัพย์ หากลงมือกระทำผิดด้วยกันหลายคนจะมีความผิด

ฐานร่วมกันลักทรัพย์ กรณีที่ขณะโจรกรรมรถใช้วิธีการแยง หรือคว่ำเอารถของเขาขับหลบหนีไป ก็มีความผิดฐาน วิ่งราวทรัพย์ แต่ถ้าหากการโจรกรรมรถมีการใช้กำลังหรือใช้อาวุธทำร้ายเจ้าของทรัพย์ด้วยจะมีความผิดฐานชิงทรัพย์ หากร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปชิงทรัพย์รถจะมีความผิดฐานปล้นทรัพย์ สำหรับ ผู้ที่รับซื้อรถไว้ทั้งที่รู้ว่ารถนั้นเป็นของโจร หรือเป็นรถที่ได้มาโดยผิดกฎหมายด้วย การลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ผู้รับซื้อไว้มีความผิดฐานรับของโจร ส่วนผู้ที่เกี่ยวข้องได้แก่ พวกนักบิน ซึ่งร่วมกระทำผิดในลักษณะแบ่งงานกันทำเพื่อให้สามารถนำรถที่โจรกรรมมาได้ส่งไปขายยังประเทศกัมพูชามีความผิดฐานร่วมกระทำผิด ซึ่งถือว่าเป็นตัวการด้วย ส่วนผู้มีอิทธิพลไทยมีความผิดฐานผู้ชี้ แม้จะมีได้ลงมือกระทำผิดด้วยตัวเองก็ตาม

แต่เพื่อให้เกิดการกระทำความผิดฐานโจรกรรมรถขึ้นตาม กฎหมายถือว่าผู้ใช้ก็ต้องรับผิดชอบเท่ากับตัวผู้ถูกใช้ ดังนั้น หากมีการสั่งหรือบงการให้ใครก็ตาม ที่ร่วมอยู่ ในขบวนการโจรกรรมรถไปกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งดังกล่าวแล้วข้างต้น ย่อมเป็นการใช้อำนาจ หรืออิทธิพลในทางที่มีชอบ หรือผิดกฎหมายนั่นเอง

การโจรกรรมรถโดยทั่วๆ ไป เป็นการโจรกรรมที่ผู้กระทำมีอิสระ อาศัยความชำนาญในการโจรกรรม มีการวางแผนและขั้นตอนเป็นอย่างดี ไม่ทิ้งร่องรอยไว้ในที่เกิดเหตุ จึงรอดพ้นจากการถูกติดตามจับกุม แล้วนำไปจำหน่ายได้หลายวิธีด้วยกันเช่น เรียกค่าไถ่ถอนจากเจ้าของรถ นำไปจำหน่ายในต่างประเทศ นำไปจำหน่ายแบบไม่มีทะเบียน (รถผี) นำไปสวมทะเบียนซ้อนคันกับรถคันอื่น นำไปสร้างเอกสารปลอมแล้วหลอกขายให้กับคนอื่น นำไปสวมซากรถคันอื่นแล้วนำไปจดทะเบียนเป็นรถที่ถูกต้องตามกฎหมาย นำไปถอดเป็นชิ้นส่วนจำหน่าย ในแต่ละวิธีการดังกล่าวมักจะถูกเจ้าหน้าที่ของรัฐ ศึกษาวีธีการและติดตามจับกุมผู้กระทำผิดอยู่เสมอ รวมทั้งดำเนินคดีกับผู้รับซื้อไว้ด้วย จึงทำให้คนร้ายจำหน่ายรถที่โจรกรรมมาได้น้อยและหาผู้รับซื้อยาก หากซุกซ่อนรถไว้นานอาจถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าจับกุมได้ง่าย วิธีการที่คนร้ายนิยมกันมากคือนำไปจำหน่ายให้กับกลุ่มพ่อค้าไทยบริเวณชายแดนเพื่อ นำไปจำหน่ายต่อให้กับกลุ่มพ่อค้าในประเทศเพื่อนบ้าน ในการวิจัยนี้จะกล่าวเฉพาะประเทศกัมพูชาซึ่งกลุ่มคนร้ายนำไปขายในประเทศนี้มากที่สุด เนื่องจากคนกัมพูชาต้องการใช้รถสภาพดีราคาถูกเป็นจำนวนมากธุรกิจนำรถโจรกรรมในประเทศไทยส่งไปจำหน่ายในประเทศกัมพูชาได้กระทำกันมาเป็นระยะเวลาช้านานแล้วในลักษณะของขบวนการรวมทั้งมีใช้อำนาจหรืออิทธิพลในทางผิดกฎหมายมาใช้ ในการโจรกรรมรถด้วย เพื่อให้สามารถนำรถเข้าไปในประเทศกัมพูชาได้จำนวนมาก สะดวก และรวดเร็ว กล่าวคือในอดีตการโจรกรรมรถของคนร้ายจะลักรถทุกชนิด ทุกยี่ห้อ เพื่อส่งให้ผู้รับซื้อในประเทศกัมพูชา ในการนำรถไปส่งนั้นคนร้ายเป็นไปด้วยความยากลำบากต้องหาทางหลบเลี่ยงการเข้าตรวจค้นจับกุมของเจ้าหน้าที่ของรัฐทำให้รถส่งไปถึงพ่อค้ากัมพูชาได้น้อย บ้างก็ถูกจับกุมดำเนินคดี แต่ในปัจจุบันผู้ซื้อในประเทศกัมพูชาจะเลือกสั่งรถเป็นยี่ห้อ รุ่น สี รวมทั้งวิทยุเทป แอร์ดีครดด้วยทั้งนี้ เพราะคนกัมพูชาที่รับซื้อรถไปแล้วต้องการรถที่สามารถนำใช้งานได้ทันที

ไม่จำเป็นต้องไปติดตั้งอุปกรณ์อื่นๆ เหล่านี้อีก และจากในประเทศกัมพูชาไม่มีสิ่งเหล่านี้จำหน่าย และไม่มีช่างที่จะติดตั้งหรือซ่อมแซม เมื่อเกิดความเสียหายหรือใช้การไม่ได้ก็จะทิ้งเลย และในขณะนี้คนไทยเข้าไปตั้งร้านรับซ่อมรถและอื่นๆ และนำอะไหล่ ตลอดจนชิ้นส่วนประกอบรถต่างๆ เข้าไปดำเนินการมากขึ้น.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย